Як тоскно од електрики вечорами!
Як тоскно од білих ліхтарів!
Хтось навіки замкнув зачаровані брами
Зачаровані брами Голубих олтарів.

В кафе, на майданах, у скверах застиглих,
У шумних театрах, у церквах мовчазних
Хтось гукає закутих, хтось гукає безсилих
Одмикати замки біля Брам Золотих.

А душі турботні зіходять сльозами…
У буднях вони погубили ключі…
Їм ніколи, ніколи не відчиняться брами,
Їм довіку блукати в безранковій ночі!

О, випили душі тремтячого жаху,
О, випили душі німих вечорів!
І мовчки шукають Великого Шляху,
Таємного шляху до Святих олтарів.